

TACHOVSKÁ RENETA 2021

Městská knihovna Tachov vyhláší 12. ročník literární soutěže.

Soutěž je určena začínajícím autorům z celé ČR.

Téma: **TO NEVYMYSLÍŠ**

PRAVIDLA SOUTĚŽE:

- 1) Soutěž začíná 1. února 2021 a končí 31. srpna 2021.
- 2) Soutěž je určena pro začínající autory z ČR.
- 3) Věková hranice: od 15 let.
- 4) Kategorie: PRÓZA, POEZIE
Autor se může zúčastnit pouze v jedné kategorii s jedním příspěvkem.
- 5) Soutěžící musí dodržet téma.
- 6) Příspěvky mohou být v rozsahu maximálně tří stran v elektronické podobě (program Word, formát DOC).
- 7) Osobní údaje: jméno, datum narození, bydliště, telefon, e-mail.
Povinné: údaje na samostatném papíře s dodatkem:
„Souhlasím se zařazením svých osobních údajů do databáze soutěžících.
Souhlasím se zveřejněním soutěžního textu ve Sborníku 2021
a na propagačních stránkách MKS Tachov, knihovny.“
- 8) Soutěžní příspěvky bude hodnotit porota sestavena organizátorem.
- 9) Hodnocení je anonymní, uděleno bude 1. - 3. místo.
- 10) Příspěvky zašlete na níže uvedenou adresu,
nebo na e-mail: pujcovnaknih@mkstc.cz
- 11) Vyhodnocení soutěže proběhne v říjnu 2021.
- 12) Nejúspěšnější práce budou publikovány ve sborníku.
Soutěžní práce spolu s osobními údaji a souhlasem s registrací
a zveřejněním zasílejte na adresu:

**Městské kulturní středisko Tachov
odbor KNIHOVNA
Hornická 1695
347 01 Tachov**

Práce hodnotila porota v tomto složení:

Božena Vaňková – ředitelka MKS Tachov

Lenka Erretová – vedoucí knihovny

Mgr. Lenka Ničová – porotce

Mirka Šarvašová – porotce

Výsledky 12. ročníku – TACHOVSKÁ RENETA 2021

TO NEVYMYSLÍŠ

Poezie

1. místo	Eliška Kolbingerová	Litoměřice
2. místo	Věra Vad'urová	Praha
3. místo	Kateřina Pilařová	Chrástany

Čestná uznání

Jindra Lírová	Mělník
Klára Lyons	Praha
Tereza Hochmanová	Chotěboř

Próza

1. místo	Adéla Věchetová Kalousková	Hradec Králové
2. místo	Zdeňka Blechová	Vyškov
3. místo	Petr Šulista	Strakonice

Čestná uznání

Regina Krchňáková	Mimoň
Josefa Růžičková	Šumperk
David Hartman	Praha

Eliška Kolbingerová:

(1. místo)

To nevymyslíš

To nikdy nevymyslíš,
pokud jsi ještě nemiloval.
To nikdy nepochopíš,
dokud tě cit neočaroval.

Kroutíš nechápavě hlavou,
proč pokládáš ruku na mou?
Pevně ji v dlani držíš.
Jako vzácný poklad střežíš.

Uvnitř tebe vše svírá.
A přitom tělo neumírá.
Stále se jen divíš,
že nejíš, spánek šidíš.

Až do duše mi vidíš.
Pořád nic, pořád nevíš?
Že štěstí při tobě stojí,
když se naše cesty spojí.

A možná pravdu máš.
Nelze vážně pochopit,
jak přede mnou utíkáš,
rozumu se snažíš domluvit.

Nebo to jednou vymyslíš?
Zůstaneš se mnou napořád?
Kouzlo lásky odhalíš
a nikdy nepřestaneš mít rád.

Eden (výběr z více básní)

Země
Voda
Vzduch
bohyně či Bůh
vesmírnou manou
snad si připili
když země krásy tvořili
Fauna ... Flora...
toť nekonečný atlas
moudrá kniha knih
z které bylo nám
dopřáno číst
Je to nenapodobitelný
barvami hýřící
do detailů vyveden
živoucí Eden

Ač hluboká studnice
poznání
věky lidské plémě
napájí
přec...jak dar bytí
pro dobro zúročiti
země krásy ochrániti
to „světa pán“
snad ... nechce ...?
neumí ...? vymysleti

Nejlepší investice

Dostal jsem s ženou nemalé věno,
leč prý by se investovat mělo.

Platinu, zlato? Nemám ponětí.
Nejvíc se vrací vklady do dětí.

Tedy rozhodím obchodní sítě,
že poptávám nějaké to dítě.

Jenže firmy tohle prý nemohou,
radí: „Řešte to samovýrobou.“

Reaguji promptně: „Vždyť já bych rád,
a neumíte si představit jak!“

Však žena mé nadšení nesdílí,
profesním postupem se opíjí.

Večer šeptám jí něžně: „Já bych rád.“
A ona na to, jestli nemám hlad.

V práci je denně ode tmy do tmy,
potom drží se kýble a plotny.

V noci říkám jí znovu: „Já bych rád.“
Zívne a odvěti, že mám prý spát.

Odkládám snahu o investici,
v sousedství objevil jsem pivnici.

Leč kousek vedle skryt diskrétní tmou,
stojí podnik s červenou lucernou.

S věnem v ruce a srdcem v kalhotách,
říkám těm dámám pevně: „Já bych rád.“

Překvapivou dostávám odpověď:

„Vyber si kterou a šup na to hned!“
Neplýtvám tedy časem bláhově,
a беру na pokoj dámy hned dvě.

Dnes už vzpomínám pouze mlhavě,
jak teče mi proudem pot po hlavě.

Obě se ke mně tak mile vinou,
neboť nemají tu práci jinou.

Nevidím tu žádný kýbl, plotnu,
z té přemíry lásky asi zcvoknu.

Leč finance došly brzy k ránu,
pak jsem ucítil velikou ránu.

Bez peněz v kaluži před podnikem,
stavím si krev z nosu kapesníkem.

Na moje napuchlé, bolavé rty,
dopadá světlo podlé lucerny.

Křiknu ostře: „Ty, rudej prevíte!
Řekni, kdy si mám přijít pro dítě?“

Lucerna mlčí, ale žena ne,
věna se teď dožaduje marně.

Vysvětluji zbytečně: „Já bych rád.“
Za to teď musím doma prádlo prát.

Ještě vydrhnu kýbl a plotnu,
teprve pak se manželky dotknu.

Však překvapí mě tón její vlídný:
„Jen pojd' ke mně, drahoušku můj milý!“

Zašeptám tiše: „Lásko, já bych rád,

lampičku zhasl a šel raděj spát.“

JINDRA LÍROVÁ

(čestné uznání)

Život je jen náhoda

BEZE SLOV

To nevymyslíš, básníku,
název k své příští básni,
i když pomáhá Ti Měsíc,
modravý a čarokrásný.

To nevymyslíš, malíři,
i když tvá ruka je lehká,
přidat k té básni kus sebe,
když se zdá být tak křehká.

To nevymyslíš, čtenáři,
i když zkoušíš stále znova
najít v ní malou perličku,
když chybí v té básni slova.

každý člověk má své příběhy
a na ně malou tajnou skrýš
než posměváček Život zavelí:
Tak se mi ukaž, to nevymyslíš!

MÝLKA

Zamkla se maminka v koupelně
a to vám bylo křiku!
Mysleli jsme, že klouček jen
distančně skáče při tělocviku.

V SUPERMARKETU

U pokladny řval zákazník –
nový vir nebyl na ústupu.
Chyběl jen palec, to se ví,
k povinnému rozestupu.

TO NEVYMYSLÍŠ

a pak je i den
kdy smůla na paty se lepší
vracíš se domů s nákupem
a ze země sbíráš střepey

ROUŠKOVÁNÍ

Nepoznáme se za rouškou
kde a kým vlastně jsme
Tak zase za rok uslyšíš
ale od koho? A kde?

To nevymyslíš

Povídej, co chceš
A jakpak bys to chtěla
Nevěříš už ani na příběh
A spásu archanděla...

Jak tančila jsi nahá
A ztělesnila nebe
A dopsala tak příběh
Než nový úsvit všechno zapomene

Jak otáčíš špičku jazyka
A překračuješ pláně mlčení
A ptáš se na to, co se nikdy neříká
A přetavuješ pláč ve smíření.

„Jak chceš, má láska,“
Říkáš, mámivá
Na řase smích a sebeklam
Když pochybíš a zmýlíš se,
Tak za pravdu Ti stejně vždycky dám.

Ty měníš mě jak příboj pláž
A přesto vlastně stále spíš,
Jak málo stačí mojí dušičce
Se doufám, nikdy nedozvíš.

A nad hlavou nám zatím běží svět
A v prstech prokluzují dny jak sníh
Že čas je mrzký malý Harlekýnek
Jsi ,lásko, ještě asi nepostih‘

A tak vnímáš čas jak vlákno,
co pavoučkům se každodenně dere
z lůna
a nemáš touhy všechno vrátit zpět
když někdy příliš často slunce střídá
luna

Tak trávíme tu naše plné dny
A ždímem dennodenně život co to dá
A myšlenky si pěkně v tichu
zaháníme,
Co stane se, až spadne opona.

A ty se přesto tážeš neustále,
Kde realita končí a kde sníš,
Já odpírám ti odpovědi – ptej se
snáře,
A vesmír pulzuje svým
mnohoznačným: „to ty nevymyslíš.“

Mysl

Pomyslím na ni
Nejprve jen povrchně
Jako na hladinu z celého moře
Následně si usmyslím
Musím ji domyslet
Škoda by byla povrchu
Bez celé hloubky
Myslím bez rozmyslu
Neúmyslně zmýlím se
Ve svém úmyslu
Projdu cestou klikatou
Odbočky volím mincí
Netuším kam jsem
bezmyšlenkovitě směřovala
krátím si cestu
nebo prodlužuji?
Přes neexistující stezky
Nevím již proč jsem začala
Musím však dokončiti
V čem mé minulé já
Vidělo myšlenku spásy
Smyšlenka nesmyslná
Přepadne mě důmyslně ze tmy
Z temnoty zlomyslně šeptá
Zdali nechci se zamyslit
Nad rozmyslem
Netřeba promýšlet
Smyslně pokračuji
Tápu skrz myšlenky
Opouští mě smysl
Tu nevymyslím

Adéla Věchetová Kalousková: NÁSTRAHY ČEŠTINY (1. místo)

„No a když ten banner slavnostně rozbalili,“ líčí asistentka Iveta rozjařeným kolegům usazeným u dlouhého stolu plného sklenic, „objevil se metrový nápis ‚FUNKČNÍ KRAŤASE‘. Všichni lehli, jen šéfík nechápal, co se nám nezdá!“

Celý stůl zařve smíchy a přiřukne si obřími mojity. Navzdory pozdní večerní hodině je firemní večírek stále v plném proudu, a co odešlo vedení, dostala zábava ty správné grády.

„Ježiš, to jsou volové,“ hýká smíchy nejnovější přírůstek kanceláře, obchodník Pavel v nepadnoucím obleku.

„No od tebe to sedí,“ nemilosrdně ho setře Iveta, „z toho tvého e-mailu s ‚výhodnou nabýtkou‘ mi cuká oko ještě teď. A když si vezmu, že málem odešel klientům...“

„No bóže, by se to ho stalo,“ protočí oči Pavel, „Íčko sem, íčko tam, vždyť je to úplně jedno!“

„Jó, jedno! To si jenom myslíš, hochu! Protože seš mladej a blbej!“ vpadne do debaty s diplomacií sobě vlastní rozložitá účetní Věra. „Tak abyste věděli, našeho bejvalýho ředitele stálo jedno jediný špatně pochopený íčko půl firmy, manželku i milenku!“ zahlaholí a triumfálně se rozhlédne po vyjevených obličejích.

„No vážně, nekecám. Už je to fůra let, dělala jsem tehdy v Zaladě asistentku. A měli jsme tam ředitele, takovýho ješitnýho, hrozně důležitýho skřeta. Všechno věděl nejlíp, po každý prkotině pedantsky šlapal a běda každému, kdo by se mu snažil s něčím poradit,“ protočí oči.

„No a ten ředitel, Pepajz jsme mu říkali, byl ženatej a měl milenku, takovou vysokou, blondatou kočku. Bylo to tehdy na podniku veřejný tajemství, jen on si myslel, že je hrozně nenápadnej. Dokonce i jeho manželka měla podezření, dělala různé přepadovky a tak, no sranda to byla, ale nikdy ho při ničem nepřistihla,“ rozkládá Věra rukama se stejným gustem jako pusou.

„A tenhle Pepajz se hrozně bál lítat, a tak jezdil jenom tam, kam se mohl dostat po zemi, a jinak všude vysílal náměstky. Jenže pak firma dostala

nabídku na jakýsi výhodnej kontrakt od Japonců. A ti chtěli jednat přímo s nejvyšším a koukalo z toho tolik prachů, že se Pepajz vyhecoval, že teda poletí. Manželce nějak horko těžko vysvětlil, že tam s ním nemůže, zato milenku s sebou vzít hodlal. A po mně chtěl zajistit letenky, jednu pro něj a druhou pro ‚slečnu Vaničkovou, která má náhodou taky cestu‘. Prostě nenápadnej jako vždycky,“ zakřenil se a mohutně si přihne ze sklenice.

„Tak jsem všechno zařídila, letenky mu dala do desek a k nim instruktáž, co a jak, když měl letět poprvý. Jenže to by nebyl Pepajz, že jo, aby si to vyslechnul. Poslouchal na půl ucha, zíral u toho z okna, nenechal mě ani domluvit a zdekoval se, že prej spěchá. Jó, kdo chce kam...“ pokrčí teatrálně rameny.

„V den D všichni v práci rozjařený, že je od něj na tři neděle pokoj, a když chyběla tak hodina do odletu, tak najednou telefon. A Pepajz. Hned na mě začal hutolit, kde prej je ten taxík, že už si říká, aby se to stihlo. Zírala jsem jako puk, za hodinu se z domova na letiště nemá šanci dostat, tak co proboha vymejší. Ptala jsem se, kde teda přesně je a jakej taxík shání, a on na mě začal řvát, že jsem mu přece zařídila dopravu od aerolinek a že to má napsaný i na letence. Vůbec jsem ho nechápala, on nadával, a pak, že teda jde vyndat letenku a přečíst mi to, když jsem natvrdlá. Přinesl ji a jak tak hulákal, najednou zničehonic úplně ticho,“ udělá dramatickou pauzu a rozhlédne se po napjatých posluchačích.

„A pak začala ječet manželka. Ale jak! Samej hajzl a flundra a že mu dá Japonsko, kurevníkovi, no vřískala, div mi bubínek neprasknul a do toho se ozývalo škubání papíru. Pak to Pepajz položil, ale to už mi bylo jasný, co se stalo. Když jsme si volali, tak se vrátila domů manželka, no a on jak hrabal z tašky tu letenku, aby mi přečetl, co tam píšou o taxíku, tak ty desky se zbytkem papírů nechal válet na stole. A hezky navrchu ležela letenka pro milenku...“

Osazenstvo stolu vybuchne smíchy.

„No, dál jsem jim k tomu už nesvítila, ale každopádně do Japonska nejel a za pár měsíců byl rozvod. A přišel ho sakra draho, její otec byl právník a Pepajz cáloval jak mourovatej. Do toho uražení Japonci, no pěkněj balík ho to nakonec stálo,“ pokývá vědoucně hlavou.

„A aby toho nebylo málo, tak se na něj vybodla i ta milenka. Musela bejt pěkně nakrknutá, že ji nechal stát s kuframa na letišti, a už se u nás neukázala. Čekali jsme, že se udobří, ale nic. A nakonec jsme se doslechli, že ji přímo na tom letišti coby dámu v nesnázích sbalil nějakej jinej pracháč. A Pepajz měl po srandě. Byl pak úplně nepřičetnej,“ dodá zálibně a kolegové škodolibě příkyvuji.

„A jak to prosimtě souvisí s češtinou?“ zeptá se Iveta. „Vždyť jsi říkala-“

„Jo, vážení, představte si, že za celou tu srandu může jedno jediný íčko! Kdyby Pepajz uměl kloudně česky, tak by odletěl, užil si s milenkou a neměl rozvod na krku.“

„Jak to?“

„No jak blábolil o tom objednaným taxíku, tak se nakonec ukázalo, že na letence je nápis: *‘V ceně jsou zahrnuty palivové příplatky a letištní taxy.’* A ten vůl to pochopil tak, že pro něj domů přijede letištní taxi a doveze ho nejspíš až na ranvej, nebo jak si to představoval. Takže se nějakým časem vůbec nestresoval, seděl doma a čekal, až zazvoní osobní řidič,“ rozříčí se smíchy a ostatní se k ní přidají.

„Takže tady to vidíš, mladej,“ popadne vzápětí Pavla familiárně za rameno.

„Koukej se to psaní pořádně naučit, nebo budeš nejenom za vola, ale taky třeba jednou v pěkným průseru,“ uzavře se svým pověstným taktem a celý stůl jí dá zapravdu.

Zdeňka Blechová: MEDVĚD

(2. místo)

„Máme všechno?“ ptala se starostlivě Míša.

„Se ví,“ odvětil jsem sebejistě.

„Určitě?“ ujišťovala se.

„To se mě budeš ptát pořád dokola?“ kroutil jsem nevěřícně hlavou.

„To ne, jen do té doby, než budeme mít opravdu vše. Doufám, že bez dokladů od auta jsi jet nechtěl,“ usmívala se a prstem ukazovala na poličku, kde ležely mé osobní doklady.

„Do háje,“ procedil jsem mezi zuby a rychle je sebral.

„No vidíš, teď už máme jistě všechno,“ dodal jsem a vyběhl z domu.

Už pěkných pár minut jsem seděl v autě a Míša nikde. Hrůza, jak to těm ženským všechno trvá. Chlap je sbalenej a nachystanej na cestu raz dva.

Konečně se objevila před domem. Zamknula a zamířila ke mně. Zase namračená. Jasně, ona nestíhá a ještě je naštvaná. Klasika.

„Kde jsi, proboha?“ popíchnul jsem ji ještě.

Šlehla po mě vražedným pohledem. „Kde asi? Zatímco ty si, Pavlíčku, sedíš v klidu v autě, tak já jsem ještě zavírala přívod vody, kontrolovala plyn, elektriku a zavřená okna.“

„Aha, no vidíš. Šikovná holka,“ pochválil jsem ji.

„Hm, dík,“ utrousila.

Do kempu v Jeseníkách jsme dorazili před polednem. Příliš táborníků tam ale nebylo. Byly tam zatím postavené jen tři stany.

„No, aspoň tu budeme mít klid,“ prohlásila Míša, když se rozhlížela kolem sebe. A hned vybrala místo, kde postavíme svůj stan. No, postavíme... Míša vybrala takovou tu věc, co ji hodíte na zem a ono se to samo rozbálí a sestaví. Tedy, původně to tak být mělo.

„Hele, je tam všechno, co k tomu patří? Nechybí třeba kolíky?“ zajímala se, když se stan stále nedařilo postavit.

„Kolíky, jo? To myslíš vážně?“ kroutil jsem hlavou nad jejím dotazem.

Po chvíli jsem zjistil, že je poškozená jedna ta ohebná tyčka. Super. Nakonec jsem ho sice rozložil, ale aby se strany nesmrskávaly zpět k sobě, potřeboval

jsem je něčím od sebe roztáhnout. Provázky jsem měl v autě, ale hodily by se kolíky do země.

„Jdu za správcem kempu sehnat kolíky,“ utrousil jsem směrem k Míše.

„Vidíš, kolíky,“ zajiskřilo jí vítězoslavně v očích.

„No, nakonec jsi fakt měla pravdu,“ rozesmál jsem se a ona taky.

Bylo už k večeru, když byl náš stan připraven.

„Tak v obchodě říkali, že se bleskurychle samorozloží sám,“ koukala na něj Míša.

„Hm, měl, no,“ zabručel jsem.

„Nevadí, tohle nám přece dovolenou nezkaží. Navíc, proč taky, vždyť stojí,“ dodal jsem důrazně.

„Jasně, jsi šikulka,“ poplácala mě po zádech.

Ještě ten den jsme se vydali na túru po okolí. Bylo tam nádherně. Krásná čistá příroda a ten vzduch. No, prostě krása. Spokojení a příjemně unavení jsme se vrátili do kempu. Na ohništi jsme si uvařili guláš z pytlíku. Mimochodem, jestli jsem Míše někdy hanil jídlo, tak se musím omluvit. S gulášem tohle fakt nic společného nemělo. Jen název. Ale zase lepší než nic. Škoda, že tu není možnost vlastního vaření někde v kuchyňce. No, co už.

Za tmy jsme se doplazili do stanu a ulehli.

„Nemáš ještě hlad? Já docela jo,“ zamumlal jsem směrem k Míše. Ta ovšem už spala jako dřevo.

„Hm, tak nic, dobrou,“ zašeptal jsem.

Mezitím v nedalekém stanu.

Ve stanu sedí dva mladíci. Oba mají tváře ozářené od obrazovky tabletu, na který oba upřeně zírají.

„Tak co, docela dobrej horor s medvědem, že?“ ozval se hlas toho mladšího z nich.

„Ujde to, Kubo. Hlavně teda se vždycky leknu nejvíc toho řevu,“ přitakal druhý.

„Hele, Zdeňku, mě něco napadlo,“ nadšeně se k němu otočil Kuba.

„A co?“ zbystril Zdeněk.

„Co kdybychom si z těch novejš, co sem přijeli dneska, trochu vystřelili?“

„Se ví,“ s lišáckým úsměvej odvětil Zdeněk.

Po chvíli se mezi stany objevily dvě temné postavy, které si to mířily ke stanu, kde spal Pavel s Míšou.

Probudil mě nějaký šramot vycházející zvenčí. Pomalu jsem otevíral oči a snažil se ve tmě trochu rozkoukat. V tom se do nočního ticha ozval šílený řev. Málem jsem dostal infarkt.

„Proboha, medvěd!“ zařval jsem. Míša se začala také pomalu probouzet.

„Cože, jakej medvěd, co to plácáš? Kde by se v Jeseníkách vzal medvěd?“ ptala se rozespale.

„Venku je medvěd,“ šeptal jsem a doufal, že si nás šelma nevšimne. Mýlil jsem se. Řev se ozval znovu a přidalo se k tomu ještě škrábání do našeho stanu. To už nevydržela ani Míša a se šíleným jekotem vyběhla ven.

„Počkej, sežere tě,“ řval jsem za ní a vysoukal se také ven, abych jí pomohl. Míša však nikde nebyla, ale ani medvěd. Zato mě upoutal smích dvou opodál stojících pubertáků. Pochopil jsem.

„Vy smradi!“ zařval jsem a jal se je honit. Ti na nic nečekali a brzy mi zmizeli ve tmě.

„Počkej, kam běžíš, snad mě sundáš,“ ozval se křik kdesi za mnou.

Míšu jsem našel poměrně vysoko na jedné borovici.

„Jak jsi se tam dostala?“ divil jsem se. Míša nebyla nikdy moc obratná.

„Já ti ani nevím. To asi ten medvěd,“ smála se.

„Ti nám teda dali, co?“ mračila se, když se konečně dostala zpátky na zem.

„To teda jo. Zítra si to s nima vyřídím. Toho jednoho jsem poznal, jsou tady z kempu. Darebáci.“

„Teď pojď ale spát,“ táhla mě Míša za ruku zpátky do stanu.

„Si myslíš, že teď usnu? Po tom, co jsme bojovali o život?“ pronesl jsem s vážnou tváří a Míša se neomaleně rozesmála.

Usnula tak do deseti minut. Nechápu, jak po takovém zážitku mohla v klidu usnout. Já usnul až někdy k ránu.

Ihned po probuzení jsem si to šel s těmi cápkou vyřídít. Stan už měli sbalenej a prostě zdrhli. Zbabělci.

Dopoledne jsme se vydali na menší procházku do lesa. Míša chtěla na houby, že si k obědu uděláme smaženici. Těšil jsem se.

Prodírali jsme se hustým mlázím, kde se na nás však usmívaly desítky hnedých kloboučků.

„Hele, není tohle klouzek?“ ptal jsem se Míši a prohlížel si přitom houbu, kterou jsem třímal v ruce.

„To, to je medvěd?“ zakoktala Míša.

„Ale no tak, je to klouzek a s tím medvědem to už není vtipný,“ usměrňoval jsem ji.

„Ne, tam je vážně medvěd,“ trvala na svém Míša.

Podíval jsem se na ní, že jí vysvětlím, že už to vážně přehání, když v tom mi zmrzl úsměv na rtech. Přímo před námi stál nehnutě medvěd. Opravdovej, živej medvěd. Tedy mládě medvěda.

„No jo, medvěd. Ale naštěstí mládě,“ uklidňoval jsem Míšu a sebe vlastně taky.

„To ale není dobrý. Kde je mládě, tam bude i máma,“ sdělovala mi vyděšeně Míša.

„Máma?“ opakoval jsem.

„Jeho máma,“ řekla Míša důrazně a ukázala na něho prstem.

„Pane Bože, no jo. Musíme zmizet,“ odvětil jsem a zjistil, že se mi začala třást kolena.

Přesto jsme se oba dali na útěk.

„Stop! Stůjte!“ zařval kdosi. Otočili jsme se a spatřili chlapa oděného do kožešin, který v ruce svíral pušku.

„Co se to sakra děje?“ rozplakala se Míša.

Objal jsem ji, i když já sám jsem potřeboval podporu.

„Tak dost, já se na to dneska vykašlu,“ ozval se rozčilený hlas nedaleko od nás. Z křoví vylezl naštvaný chlap se sluchátky na uších. Zpoza stromu se vynořil muž s dlouhou tyčí, na jejímž konci byl mikrofon a kousek opodál se zjevil ještě kameraman. A taky nějaká žena, která vypadala jako modelka. Necháпали jsme. Stále ještě jsme byli vyděšení z medvěda a zároveň zaskočení touto situací.

„Natačíme tu reklamu a zrovna ve chvíli, když to medvíďe začalo dělat to, co chci, my vlezete do záběru a zkazíte ho. To je vrchol!“ řval na nás zjevně režisér.

„Reklamu? Tak promiňte,“ vysoukal jsem ze sebe omluvu.

„To je mi teď houby platný. Tu reklamu na šampon snad nedokončím nikdy,“ chytal se režisér za hlavu.

„Na šampon? Co má šampon společného s medvědem?“ zajímala se Míša.

„Co? Je to šampon pro ženy. Zajistí jim silný a až nebezpečný účes,“ vysvětloval s jikrou v oku režisér.

„Nebezpečný? A to má jako zobrazovat tohle medvíďátko?“ zbochybňoval jsem jeho slova a ukazoval na medvíďka.

„Medvíďátko, jo? Mám vám pustit, co jsme natočili? Jak tu řvete a zmateně pobíháte po lese? Být váma, raději si ještě zkontroluji obsah spodního prádla? Jestli tam náhodou nemáte něco navíc,“ dobíral si mě režisér.

Raději jsem neodporoval. To, že jsme tam vyváděli, byla pravda. Ale kdo to sakra mohl vědět. Jako vím, že v Jeseníkách medvědi nejsou, ale když potkáte uprostřed lesa medvíďe, tak vás to prostě klidným nenechá.

Zpět do kempu jsme dorazili sice bez hub, ale zato s celkem dobrou náladou.

„To byla ostuda, co?“ pronesla s naoko zakaboněnou tváří Míša.

„Prosím Tě, jaká ostuda. Bych chtěl vidět toho režiséra, kdyby potkal medvíďe a nevěděl o nějakém natáčení. Řval by víc než my, vsad' se,“ odvětil jsem.

„Ale koho by to napadlo, že se to tak sejde. Tohle fakt nevymyslíš. Nejdřív nás s medvědem vyděsí ti puberťáci a pak na opravdovýho narazíme v lese,“ řekla už se smíchem Míša.

„To jo. A pak, že v Jeseníkách medvědi nejsou.“

„Jsou a ještě se šamponem. Mimochodem, ten šampon chci,“ řehtala se Míša.

„To je jasný, ten musíš mít. Jen ale, abych pak neřval jak v tom lese, až uvidím tvůj nebezpečný účes,“ smál jsem se taky.

Zbytek naší dovolené jsme pak už strávili v poklidu a bez medvěďů.

Petr Šulista: KDYŽ SE DAŘÍ, TAK SE DAŘÍ

(3. místo)

Oběd u tchyně v Protivíně byl již tradičně vydatný. Domácí kachnička s knedlíkem a zelím neměla chybu. Maso měkké, knedlíky a zelí výtečné. Tchyně, starostlivá hostitelka, pečlivě dbala na to, aby nám sousta lehce klouzala do žaludku a omastkem rozhodně nešetřila. Po obědě jsme si dali ještě tradiční kávičku, popovídali a po půl druhé jsme se rozloučili.

Cesta do Milevska, kam jsme zajížděli na hřbitov, proběhla celkem v pohodě. Byl slunečný červencový den. Na silnici k Sepekovu se začala žena na sedadle podivně kroutit.

„Je ti něco?“ zeptal jsem se.

„Nějak to ve mně začíná probublávat.“

„A víš, že ve mně taky.“

„Mamka to asi s tím omastkem přehnala,“ řekla žena a vzápětí dodala, „zajed' někam na polní cestu, myslím, že už to neudržím!“

Po pár metrech jsem zabočil na prašnou cestu směřující k lesu a snažil se dojet co nejdál od silnice. Vtom jsem ale i já pocítil nutkavou potřebu vyprázdnit se. V mých střevech bylo víc než živo. Prudce jsem zastavil a otevřel dveře. Žena jako střela vyrazila ven. Já o několik vteřin za ní. Ty byly rozhodující. Ona to stačila. Já ne. Silně zapáchající konzistence se neúprosně zmocňovala všeho, co bylo pod úrovní pasu. Stačil jsem si jen vyhrnout košili. Vše ostatní včetně ponožek se stalo obětí nečekané katastrofy. Žena na mě hleděla a smála se na celé kolo.

„To mám ženu,“ pronesl jsem smutně, „místo abys mě litovala, jsem ti akorát pro smích, to jsem tedy dopadl.“

„Promiň,“ odpověděla, „když ty s těmi podělanými kalhotami na půl žerdi vypadáš tak neskutečně směšně.“

„To je možné, ale co budeme dělat?“

„Já nic, já jsem v pořádku a ty se zkrátka svlečeš, destilovanou vodou, co máš v autě, si omyješ zadek a nohy a pojedíš od pasu nahej, co jiného.“

„A co když nás někdo zastaví?“

„Kdo by nás stavěl, je sobota ráno a na silnicích je klid,“ odvětila žena a podávala mi destilku s hadrem.

Opatrně jsem si zul boty, které kupodivu katastrofu přežily, a vysvlékl se ze slipů, kalhot a ponožek. Vše jsem vložil do igelitového pytle, který vozím neustále v autě. Dle možnosti jsem se omyl, obul a sedl za volant.

Úsek do Tábora jsme projeli bez problémů. V centru nás ale stavěla dopravní policie. Zastavil jsem u okraje chodníku, stáhl okénko.

„Pane řidiči, připravte si doklady a vystupte z vozu,“ zněl rozhodný hlas policisty.

Podíval jsem se na ženu, sáhl do zásuvky pro doklady a okýnkem je podával policistovi.

„Vy jste nerozuměl? Vystupte, prosím!“

Seděl jsem dál a ukázal rukou směrem ke svému pasu. Policista se naklonil k okénku. Když spatřil, že jsem od pasu dolů neoblečený, překvapeně strnul. Toho využila žena a pohotově se policisty zeptala: „Vy jste se asi ještě nikdy nepo ..., co?“

Reakce policisty byla zcela nečekaná: „Prosím vás, jedte!“

Vyhodil jsem blinkr a pokračoval v cestě k údivu druhého policisty, který tázavě koukal na prvního. Po zbytek cesty až do Černovic nás už nikdo neobtěžoval.

Pár minut před čtvrtou jsme konečně zabočili do naší uličky. Před naším domkem stálo nějaké auto.

„To snad není pravda, strejda Arnošt s tetou Bédou z Prahy, no, to nám ještě scházelo,“ řekl jsem ženě, když vtom se otevřely dveře auta a oba se s halasným pozdravem hnali k nám. Sotva jsem si stačil jednou rukou zakrýt košilí klín a druhou zajistit dveře proti otevření, už stáli u okýnka a brali za kliku dveří. Seděl jsem jako zařezaný a raději bych se neviděl.

„Co tam sedíš, co se děje, otevři,“ nechápavě mluvili jeden přes druhého.

Trvalo chvíli, než jim manželka vše vysvětlila, přinesla mi náhradní oblečení a já se s nimi mohl s omluvným výrazem v očích normálně a bez zábran přivítat.

Regina Krchňáková: NAMYDLENÁ

(čestné uznání)

Řekla bych, že ženy trpí fobiemi častěji než muži. Nejspíš je to tím, že si, na rozdíl od mužů bojovníků, mohou slabost dovolit. Vzpomínám na kamarádku Markétu, která měla velkou touhu rozhlédnout se po Paříži z Eiffelovky a přitom trpěla akrofobií, tedy strachu z výšek. Na tu cestu vzhůru se nedá zapomenout. Markéta rozpráhla ruce do upažení, křečovitě se držela na každé straně zábradlí a jako hlemýžď, kterému spadlo na ulitu pětikilové závaží, se šinula nahoru. Běžnému návštěvníkovi tak zašpuntovala průchod nahoru i dolů. A tak ji několik pater lidé různě přeskakovali, přelézali, podlézali, protože se nechtěla zábradlí pustit a oni by vražedné tempo stařenky s berlemi nedali. Pro mě však byla hrdinka dne, která překonala sama sebe. Jak vypadala Paříž z Eiffelovky si už nepamatuju, zato každý krok mé kamarádky je vtisknut do mé paměti.

Nejčastějšími fobiemi je arachnofobie a ofidiofobie. Těmi trpí mnoho mých kamarádek. Co bych za takovou normální fobii dala. Proč já musím mít zase něco extra. Fobii z myček na auta. Když jsem guglila její odborný název, překvapilo mě, kolik fobií existuje. Věřili byste, že jich je přes tři sta? A světe div se, ta moje mezi nimi nebyla. Safra, mám bezejmennou fobii.

Asi málokdo uvěří, že jsem celý život myla auto pěkně ručo, neb strach z myčky byl silnější než moje pohodlí. A už vůbec nikdo neuvěří, že vjet do myčky jsem se poprvé odhodlala v 53 letech. Jak se říká, nouze naučila Dalibora housti. Prodávala jsem svého autostarouška a bylo mi jasné, že se před novým majitelem musí blýsknout. Můj přítel mě vybavil dokonalou teoretickou instruktáží a ujistil mě, že všechno dobře dopadne. Nezbývalo mi než se stébla chytit a uvěřit.

Na benzínce jsem si koupila od nerudného prodavače kupón s kódem a byla jsem upozorněna, že před vjezdem do myčky, musím odšroubovat anténu. Ha, tento důležitý krok můj muž opomněl, a právě na něm ztroskotala má mise. Zarezlá anténa mého veterána nešla odmontovat mně ani řidiči důchodci, kterého jsem před myčkou zablokovala. Nedá se nic dělat. Mé útrapy budou odloženy. Zřejmě zapracovaly neviditelné tajemné síly mé fobie, aby mi znemožnily pokus o její překonání. Nicméně kupón platil dvacet čtyři hodin, a tak jsem se druhý den vypravila podruhé na bitevní pole s odšroubovanou anténou a odhodláním, které jsem tahala až z paty. Zastavila jsem před

myčkou a přečetla upozornění, že myčka je mimo provoz pro náhlou odstávku elektrického proudu. Přiznám se s lehkým uzarděním, že se mi ulevilo. Z objektivních, nikoli mých vlastních, příčin nemohu do myčky. Kupón mi sice propadl, ale vstup do pekla se o den posunul. Jupí.

Říká se do třetice všeho dobrého. Číslo tři je magické. Tři oříšky pro Popelku, tři přání, svatá Trojice, ke které jsem se modlila, když jsem kupovala další kupón. Vypadá to, že dnes už žádná pohroma nepřijde a já budu muset vjet do brány pekelné. Když mě obrovská tlama myčky spolkla, vibrovala jsem jako houslový virtuoz. Peklo se rozpoutalo vně i uvnitř mě. Řítilo se na mě cosi, o čem jsem byla přesvědčená, že mě rozmáčkne jako moučného červa. Přestala jsem dýchat, tep by mi nezměřili a krve by se nedořezali. Celé auto zmizelo v pění a já v mrtvolné ztuhlosti čekala na zelené světlo, které podle instruktáže mého muže znamenalo nastartovat a opustit jámu lvovou. A tu se náhle objevila zelená a otevřela se výjezdí vrata. No jo, ale já jsem ještě celá v pění? Na otázky není čas, čas je opustit prostor, který se mnou evidentně nesouzněl. Velký šlehačkový dort zaparkoval před čerpací stanicí, jehož vězněm byla nejmenší z nejmenších. Dodnes nechápu, jak jsem mohla poslepu vyjet. Teprve venku jsem se zduchapřítomnila a pustila stěrače, které napěněný šampon rozstříkaly po lidech a autech. Když jsem vystoupila, nikdo mi nevynadal. Moje zoufalství bylo čitelné, jako by ho do kamene tesal. Navíc takový úkaz viděli nejspíš poprvé v životě, a to vám vezme dech i slova. „Jedu domů, třeba to cestou opadá.“ To byla první myšlenka, která se prodrala přes mé zoufalství. Ale pak se začal z mrákot probírat zdravý rozum, a tak jsem ho vzala do hrsti a hezky společně jsme nakráčely k pultu čerpací stanice. Stál tu nepřítomně přítomný prodavač, který dával jasně najevo, že nechce být rušen ze své letargické polohy bytí. Já však neměla na výběr. Dostala jsem ze sebe jediné. „Stojím tam namydlená a nevím, co mám dělat!!!“ Prodavač nechápal a kouknul mi přes rameno směrem, kterým jsem ukazovala. „Jak namydlená? Proboha, jak jste tohle dokázala?“ Chtěla jsem mu drze odpovědět: „Jak to mám asi tak vědět? Zřejmě máte rozbitou myčku!“ Ale radši jsem sklopila uši, oči a všechno, co sklopit šlo, byl totiž jediný, kdo mě mohl z té bílé kaše dostat. Vysvětlovat takovému pragmatikovi, že tu zasáhly temné síly mé fobie, nemělo smysl. Informace, že jsem v myčce poprvé mu k ukroucení hlavy úplně stačila. Venku jsem odmítla znovu sednout do auta a podávala mu mlčky klíčky. Když viděl, že mám nabreknuto, típnul cigaretu a beze slova, (pro mě naštěstí, skutečně bych nechtěla slyšet, co si myslel), mi auto v myčce umyl. „Já to svoje autíčko snad ani neprodám,“ řekla jsem si, když vyjelo v plném lesku. Však taky bylo poprvé odborně umyté a vyleštěné. Prodavač mi podal klíče a utrousil mezi zapalováním další cigarety: „Tohle se tady stalo poprvé. Aspoň budu mít o čem chlapům v hospodě vyprávět.“ Poprvé se po třech dnech našeho setkávání usmál. Zase budu světová. Že já musím být vždycky celebrita trapasů.

Dosáhla jsem kýženého výsledku, auto je umyté, a tak se mi vrátilo sebevědomí. „Můžete být klidný. Taky naposledy. Do myčky mě už nikdy nikdo nedostane!“

Doma jsem Petrovi řekla, že co je poprvé, může být i naposledy. A v případě myčky to tak rozhodně bude. Že mám fobii z myčky? No, a co? Někdo ji má

zase z myšky. Nemusíme všechno překonat a zvládnout. Někdy je přijetí vlastních strachů to největší vítězství. Já si svoji myčkofobii budu pěkně hýčkat. Člověk má být se svými strachy kamarád.

Josefa Růžičková: POPLACH V PENZIONU (čestné uznání)

„Nádherný den! Čeká nás nádherný den!“ říkám si při slastném protažení hned po probuzení.

O půl šesté, jako doma. Ale já dnes nejsem doma! Jsem na dovolené!!! V Rakousku.

V roztomilém růžovými muškáty ozdobeném penzionku v alpském podhůří. Doma mi přece nezurčí pod okny křišťálový potok.

„Magdo!“

Nic. Kamarádka ještě zhluboka oddechuje.

Nebudu se sprchovat v koupelně, ať ji neprobudím. Na dvoře penzionu je sprcha přírodní.

S vodou z potůčku. Ledová. To bude osvěžení! To bude ten správný začátek krásného dne! Obloha modrá, příjemné teplo hned po ránu...

Křáp!

„Co je?“

„Pardon, Magdalenko, zakopla jsem o drát v nabíječce, tablet sletěl z nočního stolku. To přežije. Umí padat. Není to poprvé.“

„Jen aby. Brýtro.“

„Jo, brýtro. Fungujééé!!! Ten tablet. Koukni z okna. Bude nádherný den.“

„Pro nás tak úplně ne. Máme přece službu v kuchyni. A uvařit pro tu naši partu, pro osm lidí...“

„Neboj. Říkám ti: To bude brnkačka. Polévka z uzeného masa, šunkafleky. Takové jednoduché jídlo! Když k nám přijede sestra s rodinou, vařím pro sedm lidí. A složitější jídla!“

„Tak jo,“ usmívá se Magda, „přesvědčila jsi mě.“

„Jaký tedy bude den?“

„No, nádherný!“

Bazén, lehátka, bazén, lehátka, bazén...

„Jdeme vařit,“ vyzývá mne Magda, „nebo to do dvanácti nestihneme.“

„Ještě čtvrt hodinku,“ nechce se mi do kuchyně, zvláště když se teď připomínají zážitky

z předchozích dovolených. „Jsme na to dvě. Obě jsme šikovné. Půjde to jako po drátkách. Komplikace nehrozí.“

Je to tak. Jsme sehrané, kmitáme, práce nám jde od ruky. Když vaří polévka, pouštím odsavač par. Nabíhá, ale zdá se mi, že vydává jakýsi podivný zvuk. Upozorňuji na to Magdu.

„Ne, běží normálně. Aspoň mně se to tak jeví. Ale když myslíš, zavři to. Možná to pokazili včera ti uřvaní skopčáci z podkroví, co si tu vařili večeri. Ještě aby to tak bylo na nás! Já radši otevřu tady to okýnko nahoře,“ navrhuje.

Vyskakuje na židli, na parapet, otvírá malé okénko.

Polévka bublá. A je tu čas dát vařit těstoviny. Děje se tak. Páru ze dvou hrnců okénko zcela nevstřebává. Na to nehledíme, nás zajímá hlavně čas.

Magda koukne na hodinky, na mě.

Usmívám se: „Fajn. Stihne se to.“

Chvilé pro relaxaci. Magda předvádí uprostřed kuchyně jakési taneční kreace a prozpěvuje si u toho. Přidávám se.

„Húúú...“ přerušuje nás příšerný zvuk sirény!

Vychází... z nitra kuchyňky!

Vrážíme do sebe u sporáku. Vypínáme hořáky.

Loktem zavadím o misku s okurkovým salátem. Vyklápí se Magdě na jejích nových teniskách..

A siréna řve a řve.

Běháme jak fretky podél kuchyňské linky. Magda zvedá misku z podlahy, o okurky na teniskách se nestará.

„Je ještě něco zapnutýho?“

„Ne.“

„Ó, mein Gott! Brennt es?“ ozývá se od dveří.

Jejich otvor téměř vyplňuje tělnatá německá dáma.

„Was ist los?“ křičí někdo vysokým hláskem za ní.

Nevyplněným zbytkem otvoru ve dveřích se šikovně protáhne drobná postavička správkyně penzionu. Rozhlédne se, s pohledem upřeným na stěnu před sebou popadne židli rychlým hmatem za zády a...křáp!

Padající sklenice s nedopitou sytě oranžovou limonádou, kterou tam zanechalo zřejmě nějaké dítě, mi právě pokropila bílé capri kalhoty a rozbila se pod stolem.

Správkyně otvírá okno dokořán, Na parapet dopadá plyšový tygrík, kterého kdosi vyhodil z okna nad námi. Dolů letí ještě nějaké hračky, bunda a batoh.

Sbíhají se lidé shora i zdola.

Správkyně vyskakuje na židli, strhává z bílé stěny malou bílou kulatou krabičku, chvilinku s ní manipuluje – a je klid.

A není! Houkání hasičského auta se přibližuje.

Správkyně si elegantním gestem uvolní dveře a vybíhá ven. Vysvětluje situaci hasičům. Ti po chvíli odjíždějí. Ona běží zpět.

Udýchaná otvírá celé okno a pak po určité úpravě opět větší krabičku na původní místo. Obrací se na strnulou Magdu, o níž ví, že umí dobře německy, a něco jí vysvětluje.

S úsměvem? Jak to?

Pouští odsavač par. Ten se bez problému rozběhne.

Jako by si něco důležitého uvědomila, chytne se správkyně za hlavu a vykřikne: „Mici!“, protáhne se kolem tělnaté Němky, která opět vyplňuje dveřní otvor, zpět do chodby. Tam na někoho houkne, že se jako nic neděje, a dupe po schodech nahoru. Členové naší seniorské party zatím vše „zvládají“ venku.

Ze strnulosti probraná Magda mně, ještě strnulé, sděluje, že ta malá bílá věčička tam na stěně, která s ní splývá co do barvy, a tudíž není vůbec vidět, je kouřový hlásič požáru a že reagoval na nahromaděnou páru v místnosti. Proto ten hrozný kravál a to „vzrůšo“ na něj navázané. A že správkyni asi utekla otevřenými dveřmi kočka.

„Jdem se převlíct a přezout, ne?“ navrhuji a pokouším se o úsměv.

Uklízíme, vaříme a čekáme, kdy se ve dveřích objeví někdo z naší party, aby nám pomohl nebo aspoň psychicky nás podpořil.

Všech šest se objevuje až ve smluvenou dobu oběda. V ten kritický čas hráli zrovna karty

v „separé posezení“ hustě obrostlém plazivými růžemi. Že by se mohlo dít něco neobvyklého

v okolí, zaregistrovali až při příjezdu hasičského vozu. Zavolali na klidně kolem nich procházející mladou dvojici, „co se jako děje“, a dověděli se, že nic, že je to asi nějaký cvičný poplach, aby hasiči nevypadli z formy. / A ono to nakonec tak bylo!!!/ Pokračovali tedy ve hře.

Obědváme o hodinu později. Němečtí a rakouští hosté penzionu se už vracejí z oběda ve skvělé, ale drahé restauraci v blízkém rekreačním středisku.

I přes to vše, co se stalo, je prý námi připravený oběd jako ze skvělé restaurace, Ale to bude možná i tím, že ti „naši strážníci“ měli už pořádný hlad.

Po podvečerní procházce s Magdou „kvůli vyčištění hlavy“ potkáváme na schodech správkyni. Magda se omlouvá za to, co jsme způsobily, a nabízí zaplacení rozbité sklenice. Nad sklenicí mávne správkyně rukou a zve nás obě do své „garsonky“ v podkroví.

Po malém „štamprlíku“ pro nás tři se pouští do líčení dozvuků námi způsobeného planého poplachu.

Asi pětiletý opečovávaný bumbříček manželů středního věku se zrovna, když spustila siréna

v kuchyňce, cpal jogurtem. V úleku se zakousl do lžičky tak silně, že se mu mu uvolnil a pak vypadl přední zub. Byl to mléčný zub. Rodiče chtěli jet k zubaři, ale vzdali to, když synek prohlásil,

že se mu ten „mléčný“ zub stejně viklal. Možná to byla pravda, možná se bál zubaře. V každém případě: no problem.

Poněkud hůř to vypadalo s „tou výraznou blondýnou v těch černých bikinách s těmi tangy“. Její pokoj sousedí přímo s kuchyní. Byla na pokoji a spínala si vlasy do drdolu, aby si je při plavání

v bazénu nesmáčela. Maličkou sponku, takzvané pérko, si držela cestou ke dveřím v zubech. Když začala řvát siréna, ona to pérko v překvapení polkla. Kamarádka ji zavezla na pohotovost. Ani tady nic zlého nehrozí. Tělo prý si pomůže samo. Sponku si bude posouvat dopředu tupým koncem až do jejího vyloučení ven přirozenou cestou.

Panice propadla za zvuků sirény z kuchyně rodina ubytovaná nad ní. Pára po otevření okénka se jim objevila před jejich oknem.

Nejstarší dítě vykřiklo: Hoří!

Otec rodiny všechny – manželku a tři děti – přímo vystrčil ze dveří, ať běží ven, dokud se to ještě dá, on že zatím zachrání pár věcí vyhozením z okna a poběží za nimi. Když hasiči odjeli a vše se objasnilo, nebyla k uklidnění jejich nejmladší holčička, které chyběl plyšový tygr. Nikdo ho nemohl najít ani v trávě, ani v květinovém záhonu. Přestala plakat, až se našel za kráječem chleba v kuchyni v době, když jsme si odtamtud odskočily převléknout se. V tom zmatku ho zřejmě někdo

z parapetu, kde uvázl, smetl dovnitř kuchyně.

Správkyně má smysl pro humor. Bere to s nadhledem.

Magda jí při loučení říká něco, co ji rozesměje tak, že má až slzy v očích.

„Čím jsi ji tak rozesmála?“ zajímám se.

„Řekla jsem jí, že my, Češi, v takových situacích říkáme: Toto se může jenom stát. To nevymyslíš.“

David Hartman: LOVE VOLE ČUDLO (čestné uznání)

„Potom Ježíše přišli pokoušet farizeové a saduceové. Žádali ho, aby jim ukázal nějaké znamení z nebe. Odpověděl jim: „Večer říkáte: ‚Bude hezky, nebe se červená.‘ Za svítání ale: ‚Dnes bude ošklivo, nebe se červená mraky.‘ Umíte rozeznat nebeské úkazy, ale znamení těchto časů rozeznat neumíte?“

Bible, Matouš 16:1-3

Love vole čudlo

Celý večer jsme se přeli o to, do koho se ta krásná servírka zamilovala. Tentokrát, i když nehýřím přílišným sebevědomím, jsem si byl jistý, že do mě. Jsem totiž mistr v rozklíčování ženských indicií. A tyhle byly očividné. Posuďte sami.

Neustále chodila k našemu stolu, zasněně se dívala mým směrem a několikrát mě rošťácky polila pivem. Dokonce mi jednou šlápla na tkaničku od tenisky. A to už přece něco znamená, ne?

Když už jsem měl v sobě pár zrzavejch kousků, sebral jsem odvahu do hrsti a na lísteček jí napsal: „Miláčku, taky jsem se do tebe zakoukal. Po práci na tebe budu čekat a půjdeme spolu na procházku. Ve dvou se to lépe táhne. Zn. Seriózně.“

Za chvíli nás přišla víla znovu obsloužit a já jsem jí lísteček vtiskl do dlaně tak nenápadně, až si toho všiml i bernardýn přivázaný u nohy vedlejšího stolu. Černovláska s průzračným pohledem na nic nečekala a vzápětí si vytrženou stránku z pracovního notesu přečetla a...

... začala se smát, až se za prsiska popadala.

„Cože? Já že jsem se do tebe zakoukala? Nenech se vysmát, jen se chodím dívat na červánky za tebou, ty čudlo!“

Rychle jsem se otočil a opravdu... Za mými zády se mraky leskly červenou, oranžovou i žlutou barvou až zrak přecházel. To nevymyslíš.

Co vám budu povídat, ačkoli jsem se červenal víc než spartakiádní trenýrky, těm zatraceným červánkům jsem konkurovat nemohl.

Alespoň jsem si objednal panáka kontušovky, na ex ho vypil a tvářil se jako střevlík na hnoji, kterému právě oznámili, že není střevlík ale hovnivál.

Texty neprošly jazykovou úpravou.

